Rok VII Nr 14

Poznań, 15 lipca 1949

ADRES REDAKCJI
I ADMINISTRACJI:
Poznań, Ratajczaka 40 I p.

KONTO P. K. O. nr V-945
NR TELEFONU 518-55

PRENUMERATA:
rocznie . . . zł 360
kwartalnie . . . „ 90
pojedynczy numer „ 20

OGŁOSZENIA
drobne: 1 słowo . zł 10
napis: 1 słowo . „ 20
reklamy 1 cm² . . „ 20

Wychodzi 2 razy w miesiącu

USTAWA

z dnia 1. lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych

Art. 1.

Używane w ustawie określenia „ustawa emerytalna" i „zaopatrzenie emerytalne" oznaczają: ustawę z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160; z 1935 r. Nr 85, poz. 521; z 1938 r. Nr 17, poz. 125; z 1939 r. Nr 28, poz. 183; z 1945 r. Nr 44, poz. 248; z 1946 r. Nr 13, poz. 88; z 1947 r. Nr 2, poz. 2) i zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emeryta, pensję wdowią, pensję sierocą), przewidziane w tej ustawie oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym prowizorycznych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 8, poz. 64 oraz z 1935 r. Nr 10, poz. 52).

Art. 2.

W ustawie emerytalnej wprowadza się następujące zmiany:
a) w art. 37 ust. 7 na końcu wyrazu „ustawy" skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „niniejszej lub art. 294 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 296)",
b) w art. 60 dodaje się nowy ustęp 4 w następującym brzmieniu: „sierotami w rozumieniu ustępu 1 są: dzieci z małżeństwa lub przysposobione, dzieci pozamałżeńskie pasierby i dzieci ofiar wojny, przyjęte na wychowanie", w art. 69 skreśla się ustęp 2.
c) Na zasadzie przewidywanej w art. 37 ustęp 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923, zalicza się do wysługi emerytalnej również okresy ubezpieczenia emerytalnego robotniczego.

Art. 3.

W dekrecie z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2) skreśla się:
1. w art. 2:
   a) w ust. (1) pkt. 1) wyrazy: „przepisów art. 6 i" oraz cały pkt. 2,
   b) ust. 2.
2. art. 4.

Art. 4.

(1) Pensje wdowie wypłaca się przez sześć miesięcy od daty powstania prawa do dalszego zaopatrzenia wdowiego. Po upływie tego okresu prawo do dalszego pobierania pensji wdowiej przysługuje wdowie lub zostaje przez nią odzyskane w przypadku, gdy:
a) utraciła na stałe co najmniej 66% zdolności do zarobkowania albo
b) ukończyła 55 rok życia albo
c) wychowuje dzieci, uprawnione do pensji sierocej, a mianowicie: jeżeli wychowuje jedno dziecko — do czasu ukończenia przez nie 7 roku życia, jeżeli wychowuje dwoje — przez czas posiadania przez nie uprawnień do pensyj sierocych, jeżeli zaś wychowuje troje lub więcej dzieci — bez ograniczenia w czasie.

(2) Również bez ograniczenia w czasie wypłaca się pensje:
a) wdowom po zmarłych z przyczyn wymienionych w art. 9 ust. 2 pkt. 2 ustawy emerytalnej lub wskutek represyj, stosowanych przez okupanta albo wskutek aktów terrorystycznych wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego, a ponadto
b) na wniosek Ministra Obrony Narodowej, bądź Ministra Bezpieczeństwa Publicznego — wdowom po zawodowych wojskowych bądź wdowom po funkcjonariuszach służby bezpieczeństwa publicznego, zmarłych z innych przyczyn niż wymienione pod lit. a).

(3) W stosunku do wdów, pobierających pensję wdowią w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, sześciomiesięczny okres, przewidziany w ust. (1), liczy się od pierwszego dnia najbliższego miesiąca po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

Art. 5.

W razie zawarcia powtórnego związku małżeńskiego wdowie nie przysługuje prawo do jednorazowej odprawy, przewidzianej w art. 74 ustawy emerytalnej, natomiast prawo do pensji wdowiej ulega zawieszeniu na czas trwania małżeństwa.

Art. 6.

(1) Wypłata zaopatrzeń emerytalnych następuje od dnia powstania prawa do zaopatrzenia, najwyżej jednak za okres trzech miesięcy wstecz od dnia zgłoszenia roszczenia, o ile wypłata jest uzależniona od takiego zgłoszenia.

(2) Przepis o wypłacie zaopatrzenia za trzy miesiące wstecz stosuje się odpowiednio w przypadku zgłoszenia roszczenia o wypłatę zaległych zaopatrzeń emerytalnych.

(3) Minister Skarbu może czynić wyjątki od zasad, przewidzianych w ust. (1) i (2), w przypadkach, gdy opóźnienie w zgłoszeniu roszczeniu pozostaje w związku ze skutkami wojny.

Art. 7.

(1) Minister Skarbu w porozumeniu z zainteresowanymi ministrami może przyznawać zasiłki posiadającym obywatelstwo polskie:
1. emerytom b. Rady Portu i Dróg Wodnych w Gdańsku oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom,
2. emerytom b. Rzeszy Niemieckiej — autochtonom — oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom,
3. repatriowanym do Polski emerytom b. Rzeszy Niemieckiej i innych państw oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom,

4. b. pracownikom b. Rady Portu i Dróg Wodnych w Gdańsku, tudzież b. funkcjonariuszom b. Rzeszy Niemieckiej — autochtonom i repatriowanym, jak również repatriowanym b. funkcjonariuszom oraz zawodowym wojskowym innych państw, jeżeli osoby te są trwale niezdolne do pracy zarobkowej lub przekroczyły 60 lat życia,
5. wdowom i sierotom po osobach, wymienionych w pkt. 4).

(2) Zasiłek może być przyznany, również na dzieci emeryta lub b. funkcjonariusza (b. zawodowego wojskowego, b. pracownika).

(3) Zasiłek może być przyznany, jeżeli ubiegająca się o niego osoba nie pobiera innego zaopatrzenia z funduszów publicznych lub nie posiada innych środków utrzymania.

(4) Zasiłki, przewidziane w ust. 1) pkt. 1, 3, 4 i 5, przyznaje się od pierwszego dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu wniosku o przyznanie zasiłku, nie wcześniej jednak niż od dnia 1 stycznia 1949 r.

(5) Jeżeli osoba pobierająca zasiłek uzyska jakiekolwiek inne zaopatrzenie z funduszów publicznych albo też inne środki utrzymania, wypłatę przyznanego zasiłku zawiesza się na czas pobierania zaopatrzenia lub posiadania środków utrzycania.

(6) Przepis art. 4 i art. 5 stosuje się odpowiednio do zasiłków przyznanych wdowom po osobach, wymienionych w ust. 1.

Art. 8.

Zasiłki przyznane przed wejściem w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 4 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 roku o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2) wypłaca się nadal z uwzględnieniem przepisów art. 7 ust. (5)—(6) i art. 9 niniejszej ustawy.

Art. 9.

Upoważnia się Radę Ministrów do ustalenia w drodze rozporządzeń:
1. zasad zaszeregowania do odpowiednich grup uposażenia tych emerytowanych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy w służbie czynnej nie nabyli prawa do uposażenia, określonego w przepisach obowiązujących po dniu 31 grudnia 1948 r.,
2. wysokości, w jakiej będą wypłacane zaopatrzenia emerytalne oraz zasiłki, przewidziane w art. 7 i 8 niniejszej ustawy.

Art. 10.

Zaopatrzenia przyznane na podstawie ustawy z dn. 11 grudnia 1924 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu nie opartym na innych tytułach prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 2, poz. 12, z 1930 r. Nr 17, poz. 122 i z 1932 r. Nr 109, poz. 898), wypłaca się w minimalnej wysokości, ustalonej dla zaopatrzeń emerytalnych, jeżeli zaś chodzi o sieroty — w wysokości zasiłku rodzinnego we wszystkich przypadkach, w których przyznane zaopatrzenie nie dosięga tej wysokości.

Art. 11.

(1) Osoby, którym nie służy prawo do zasiłku na dziecko w myśl przepisów o ubezpieczeniu rodzinnym, a które przed ogłoszeniem ustawy niniejszej otrzymywały dodatek na dziecko na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1947 r. o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 41, poz. 201 i z 1948 r. Nr 35, poz. 244), jeżeli dziecko odpowiada warunkom, ustalonym w tymże rozporządzeniu, zachowują prawo do pobierania tego dodatku, poczynając od dnia 1 kwietnia 1949 r. jedynie w wysokości obowiązującej do dnia 30 listopada 1948 r.

(2) Zaopatrzenia sieroce, wypłacone w okresie od 1 stycznia 1949 r. do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy w kwotach wyższych, aniżeli przypadające na podstawie niniejszej ustawy i wydanych na jej podstawie rozporządzeń, uważa się za wypłacone zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Osoby posiadające prawo do zaoptrzenia emerytalnego lub opartego na innym tytule prawnym (art. 10) mogą być pozbawione tego prawa w drodze orzeczenia komisji weryfikacyjnej lub utracić je w przypadkach, przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art. 13.

Weryfikacji powinny być poddane prawa emerytalne osób, co do których istnieje podejrzenie, że w okresie czasu między 1 wrześnie 1939 r., a 9 maja 1945 r. postępowały nielojalnie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej i państw z nią sprzymierzonych, do społeczeństwa polskiego, poszczególnych obywateli polskich i obywateli państw z Rzecząpospolitą Polską sprzymierzonych oraz do osób narodowości przez rząd hitlerowski i jego sprzymierzeńców prześladowanych, a w szczególności:
a) działały bezpośrednio lub pośrednio na szkodę Rzeczypospolitej Polskiej, państw sprzymierzonych lub społeczeństwa polskiego;
b) działały na szkodę poszczególnych osób ze względu na ich przynależność do społeczeństwa polskiego, do państw z Rzecząpospolitą Polską sprzymierzonych lub do narodowości przez rząd hitlerowski bądź przez jego sprzymierzeńców prześladowanych;
c) będąc obywatelami polskimi zgłosiły przynależność do narodowości niemieckiej lub przez okupanta uprzywilejowanej, do której nie należały do dnia 31 sierpnia 1939 r. albo też zgłosiły swoje pochodzenie niemieckie (Deutschstammigheit);
d) korzystały z uprawień i przywilejów, udzielanych przez władze okupacyjne wyłącznie osobom narodowości niepolskiej.

Art. 14.

Weryfikacji powinny być również poddane prawa emerytalne osób, co do których istnieje podejrzenie, że w okresie przed 1 września 1939 r. uprawiały lub popierały działalność antydemokratyczną lub działalność, przyczyniającą się do faszyzacji życia w Polsce, a w szczególności:
a) stosowały bezprawną przemoc lub inne prześladowania wobec osób z powodu ich przekonań politycznych, narodowości, wyznania lub pochodzenia;
b) publicznie nawoływały do dokonywania czynów, określonych w pkt. a);
c) nadużywały władzy służbowej przez znęcanie się nad osobami, osadzonymi w miejscu odosobnienia, areszcie, więzieniu lub zakładzie karnym z powodów, wymienionych w pkt. a);
d) nadużywały władzy służbowej przez nakazywanie lub zalecanie podwładnym popełniania czynów, określonych w pkt. a)—c) albo przez pobłażanie podwładnym, którzy czynów takich dokonywali;
e) uprawiały lub popierały działalność, zmierzającą do dyskryminacji obywateli z powodu ich przekonań politycznych narodowości, wyznania lub pochodzenia.

Art. 15.

Jeżeli okoliczności, wymienione w art. 13 i 14 zostały stwierdzone skazującym wyrokiem sądowym, utrata nabytych praw emerytalnych następuje z mocy samego prawa.

Art. 16.

Weryfikacji mogą być poddane prawa emerytalne osób:
a) które na podstawie ustawy z dnia 5 maja 1945 roku o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96; Nr 34, poz. 203; Nr 55, poz. 307 z 1946 r. Nr 11, poz. 73, złożyły deklarację wierności Narodowi i Demokratycznemu Państwu Polskiemu i otrzymały zaświadczenia stwierdzające, że są obywatelami Państwa Polskiego, narodowości polskiej, wymienione w § 1 lub w § 2 art. 11 dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. z 1945 r., poz. 237; z 1946 r. Nr 59, poz. 324; z 1947 r. Nr 31, poz. 141; Nr 65, poz. 376 i poz. 390);
b) co do których na podstawie ustawy powołanej w pkt. a) zapadło prawomocne postanowienie sądowe, orzekające rehabilitację w pełnym rozmiarze, bądź też postanowienie specjalnego sądu karnego, wydane na podstawie dekretu z dnia 4 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 54), uchylające zarządzenia prokuratora o przymusowym odosobnieniu;
c) co do których na mocy dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939—1945 r. wydany został uniewinniający lub uwalniający od kary wyrok sądu lub postanowienie właściwego prokuratora stwierdzające, że czyn, polegający na zgłoszeniu przynależności do narodowości niemieckiej, bądź też uprzywilejowanej przez władze okupacyjne, nie podlega ściganiu;
d) co do których postępowanie karno-sądowe nie było wszczynane.

Art. 17.

(1) Prawa emerytalne funkcjonariuszów b. policji państwowej, b. straży więziennej, oficerów b. straży granicznej i oficerów b. korpusu ochrony pogranicza, tudzież b. pracowników organów bezpieczeństwa publicznego i wojskowego ulegają zawieszeniu z dniem 1 maja 1949 r., zaś b. podoficerów

straży granicznej i b. K. O. P. z dniem 1 września 1949 r. i mogą być przywrócone jedynie na podstawie orzeczenia komisji weryfikacyjnej.

(2) Rehabilitacje, uzyskane w trybie, przewidzianym w dekrecie z dnia 22 października 1947 r. o dopuszczalności rehabilitacji osób, które były zatrudnione w policji państwowej (tzw. granatowej)i straży więziennej w czasie okupacji niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 385), nie zwalnia od obowiązku poddania się postępowaniu weryfikacyjnemu przewidzianemu w niniejszej ustawie.

Art. 18.

(1) Decyzja o wszczęciu postępowania weryfikacyjnego powoduje zawieszenie prawa do pobierania zaopatrzenia emerytalnego.

(2) W stosunku do osób, wymienionych w art. 17 1) postępowanie weryfikacyjne wszczyna się tylko na wniosek osoby zainteresowanej, zgłoszony do Państwowego Zakładu Emerytalnego najdalej do dnia 31 grudnia 1949 r., niezgłoszenie wniosku w określonym terminie powoduje wygaśnięcie prawa do zaopatrzenia emerytalnego z mocy samego prawa.

(3) Nie wszczyna się postępowania weryfikacyjnego wobec osób które w czasie popełnienia czynu, uzasadniającego weryfikację, nie ukończyły 14 lat życia.

Art. 19.

(1) Dla przeprowadzenia postępowania weryfikacyjnego ustanawia isę przy prezesie Rady Ministrów Komisję Weryfikacyjną, składającą się z przewodniczącego i jego zastępców, wyznaczonych przez Prezesa Rady Ministrów oraz członków, wyznaczonych przez Ministrów: Bezpieczeństwa Publicznego i Skarbu oraz przez Centralną Radę Związków Zawodowych.

(2) Komisja weryfikacyjna rozpoznaje sprawy, podlegające jej orzecznictwu, w składzie 5 członków, a mianowicie:

a) zastępcy przewodniczącego Komisji Weryfikacyjnej jako przewodniczącego;
b) dwóch przedstawicieli ministrów, wymienionych w ust. (1);
c) przedstawiciela naczelnej władzy, której emeryt podlegał ostatnio w czynnej służbie, a w braku takiej władzy — przedstawiciela Prezydium Rady Ministrów;
d) przedstawiciela Komisji Centralnej Związków Zawodowych, która deleguje w tym celu członka związku zawodowego pracowników tego działu administracji państwowej, w którym emeryt pełnił ostatnio czynną służbę, a w braku takiego związku zawodowego — członka Związku Zawod. Pracowników Państwowych.

Art. 20.

(1) Po przeprowadzeniu postępowania weryfikacyjnego Komisja Weryfikacyjna wydaje orzeczenie, w którym:

a) przywraca prawo do zaopatrzenia emerytalnego, albo
b) orzeka o pozbawieniu prawa do zaopatrzenia emerytalnego, co powoduje wygaśnięcie praw emerytalnych danej osoby i pozostałych po niej członków rodziny.

(2) Orzeczenia Komisji Weryfikacyjnej są ostateczne.

(3) Wygaśnięcie praw emerytalnych obejmuje wszystkie świadczenia za okres ubiegły; osoba zainteresowana nie ma jednak obowiązku zwrotu świadczeń już otrzymanych.

Art. 21.

W przypadku wygaśnięcia praw emerytalnych danej osoby Minister Skarbu na wniosek Komisji Weryfikacyjnej, a po ukończeniu jej działalności — na wniosek właściwej powiatowej (miejskiej) rady narodowej może przyznać żonie i dzieciom (wdowie i sierotom) tej osoby zasiłki do wysokości ustawowej pensji wdowiej i sierocej. Przyznanie zasiłków może nastąpić zarówno bezpośrednio po wygaśnięciu praw emerytalnych danej osoby, jak również później za jej życia lub po jego śmierci.

Art. 22.

(1) Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia organizację Komisji Weryfikacyjnej, sposób jej powołania, tryb postępowania przed nią oraz wysokość i sposób pokrywania kosztów, związanych z postępowaniem weryfikacyjnym.

(2) Upoważnia się Radę Ministrów do rozciągnięcia w drodze rozporządzeń mocy obowiązującej przepisów art. art. 12—21 na osoby, które nabyły prawa do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie innych przepisów, aniżeli wymienione w art. 1 niniejszej ustawy.

Art. 23.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą art. 14 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 roku o uposażeniu państwowych pracowników nauki (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 137) i art. 13 dekretu z dnia 15 września 1948 r. o uposażeniu nauczycieli szkół państwowych i publicznych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 313).

Art. 24.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom.

Art. 25.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Wyjaśnienie

W celu udostępnienia Czytelnikom zrozumienia zmiany art. 3 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 Dz. U. R. P. z r. 1947 Nr 2 poz. 2 przypominamy dosłowne brzmienie postanowień powyższego dekretu:

„Art. 2. 1. Na czas trwania wyjątkowych warunków gospodarczych wywołanych wojną:

1. zawiesza się moc obowiązującą przepisów art. 6 i art. 25 ustawy emerytalnej;
2. do zaopatrzeń emerytalnych ustanawia się przejściowe dodatki, których wysokość określa Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 4. Do czasu ustawowego unormowania uprawnień emerytalnych emerytów b. Rzeszy Niemieckiej, posiadających obywatelstwo polskie na podstawie ustawy z dnia 28 kwietnia 1946 roku o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz 100), Minister Skarbu w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami może przyznawać tym emerytom oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom zasiłek w wysokości nie przekraczającej uposażenia zasadniczego funkcjonariusza państwowego w XII grupie".

Ustawa nowelizacyjna z dnia 1 lipca br. której treść podaliśmy na wstępie niniejszego numeru, w postanowieniu art. 3 skreśla w ustępie 1 punkt 1 przytoczonego dekretu wyrazy: „*przepisów art. 6 i*" tak, że pozostanie obecnie tylko zdanie następujące:

„zawiesza się moc obowiązującą art. 25 ustawy emerytalnej".

Nowelizacja przywraca więc moc obowiązującą artykułowi 6 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. brzmiącemu jak następuje:

„Zmiany kwot w poszczególnych grupach uposażenia funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych pozostających w służbie czynnej, będą automatycznie stosowane do zaopatrzenia emerytalnego. Natomiast wszelkie zmiany, dotyczące zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych do grup uposażenia, nie mają zastosowania do przeniesionych już w stan spoczynku funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych."

Art. 25 ustawy emerytalnej, którego przed tym czasowe tylko zawieszenie ustawa nowelizacyjna bezterminowo zatwierdza — dotyczył zakazu zarobkowania osób pobierających zaopatrzenia emerytalne wzgl. znacznie je ograniczał.

Skreślony został również ustęp 2 przytoczonego wyżej dekretu ustanawiający dodatki przejściowe do zaopatrzeń emerytalnych. Po ustaleniu więc nowych zaopatrzeń dla poszczególnych grup emerytów, dodatki przejściowe nie będą nadal wypłacane.

Ustaną również zasiłki wypłacane na podstawie art. 4 przytoczonego dekretu z 10 grudnia 1946, albowiem sposób wypłacania zaopatrzeń emerytalnych dla tych osób uregulowany został ustawą z 1 lipca br.

Uzasadnienie.

Powyższa ustawa ma na celu:

A. Umożliwienie stopniowego automatycznego podwyższenia zaopatrzeń emerytalnych przez przywrócenie mocy obowiązującej art. 6 ustawy emerytalnej (art. 3, pkt. 1, lit. a).

B. Stworzenie podstawy prawnej do zaliczenia do wysługi emerytalnej pracowników państwowych okresów ubezpieczenia robotniczego przez odpowiednie uzupełnianie przepisów ust. 7 art. 37 ustawy emerytalnej, dzięki czemu zostanie niczym nie usprawiedliwione upośledzenie pod tym względem tych pracowników państwowych, którzy przed wstąpieniem do służby państwowej opłacali składki ubezpieczeniowe z tytułu zatrudnienia w charakterze pracowników fizycznych.

C. Dostosowanie niektórych przepisów ustawy emerytalnej do zasad stosowanych w ubezpieczeniu społecznym, względnie w ustawie inwalidzkiej.

D. Stworzenie podstawy prawnej do przyznania zaopatrzeń (zasiłków) tym obywatelom polskim, którzy wskutek zmian granic państwowych oraz wskutek repatriacji utracili obywatelstwo państw obcych i nabyte w tych państwach prawa emerytalne, a nie są zdolni do pracy i nie posiadają środków egzystencji (art. 7—8). Konieczność unormowania tej sprawy jest podyktowane zarówno względami słuszności jak i względami prestiżowymi.

E. Stworzenie podstawy prawnej do pozbawienia zaopatrzenia ze Skarbu Państwa tych uprawnionych, którzy: a) w okresie wojny 1939—1945 r. postępowali nielojalnie w stosunku do Narodu i Państwa Polskiego lub do sprzymierzeńców Polski, zdradzając przez to interesy Narodu i Państwa oraz b) w okresie poprzedzającym wybuch drugiej wojny światowej przez swoją działalność antydemokratyczną przyczyniły się do faszyzacji życia w Polsce (art. 17—20).

Co się tyczy poszczególnych artykułów ustawy, to: przepisy art. 11 mają na celu ulegalizowanie stanu faktycznego, wynikłego wskutek spóźnionego ogłoszenia ustawy, która — w związku z treścią projektowanego rozporządzenia Rady Ministrów — normuje z mocą wsteczną (od 1 stycznia 1949 r.) w sposób odmienny kwestię zaopatrzeń sierocych i dodatków przejściowych na dzieci emerytów. Przepis art. 15 zapobiega dublowaniu postępowania weryfikacyjnego i karno-sądowego nawet i w tych przypadkach, w których w skazującym wyroku sądowym nie została orzeczona kara dodatkowa utraty praw obywatelskich.

Przepis art. 16 uzasadnia się tym, że w odniesieniu do funkcjonariuszów państwowych, względnie emerytów państwowych wymogi co do lojalnego postępowania muszą być surowsze, aniżeli w stosunku do innych obywateli i chociaż w postępowaniu karno-sądowym dany emeryt został zrehabilitowany bądź uwolniony od kary, przewidzianej w specjalnych przepisach karnych, to jednak — co zresztą nierzadko się zdarza — nie można uznać jego postępowania za zgodne z takim pojęciem lojalności, jakiej należy wymagać do funkcjonariusza państwowego, względnie emeryta; poza tym pod specjalne przepisy karne podpadają tylko czyny, wyszczególnione w art. 14, zatem w przypadku podejrzenia o inne czyny, wyszczególnione w art. 16, należało przewidzieć możność weryfikacji.

Osoby, wymienione w art. 17 ust. (1) należało potraktować odmiennie, wychodząc z założenia, że już z racji sprawowanych funkcji służbowych szczególnie przysłużyły się przedwojennemu antydemokratycznemu reżimowi i gorliwie stosując faszystowskie metody postępowania, szkodziły Państu i społeczeństwu, tamując jego postęp. Obciążenie zatem Skarbu Państwa Ludowego świadczeniami na rzecz tych obywateli, którzy w sposób dobitny manifestowali swój wrogi stosunek do demokracji i do jej zwolenników, nie godzi się z poczuciem sprawiedliwości i może być dopuszczone tylko na rzecz tych osób, które w drodze weryfikacji zostaną całkowicie zrehabilitowane. Skład Komisji Weryfikacyjnej gwarantuje należyty udział w rozpatrywaniu spraw czynnika społecznego ze względu na to, że liczba osób, których prawa emerytalne poddane zostaną weryfikacji, sięga kilkunastu tysięcy, koniecznym jest wyznaczenie przewodniczącego Komisji, który, nie uczestnicząc w kompletach orzekających (których musi być kilka), sprawowałby ogólne kierownictwo nad działalnością Komisji i czuwał nad skoordynowaniem jej czujności.

W konsekwencji przepisów art. 17 ust. (1) inicjatywa co do wszczęcia postępowania weryfikacyjnego powinna być pozostawiona zainteresowanemu emerytowi, by jednak sprawa otrzymała ostateczne załatwienie w czasie możliwie krótkim, należało określić prekluzyjny termin na zgłoszenie wniosku pod rygorem automatycznej utraty praw emerytalnych (art. 18 ust. (2). Przepis art. 21 umożliwia przyznanie zasiłku niewinnej rodzinie emeryta, który na skutek utraty przez niego praw emerytalnych może się znaleźć w ciężkiej sytuacji materialnej.

O domy dla emerytów

Pod powyższym tytułem ukazał się w *„Słowie Powszechnym”* Nr 163 (797) z dnia 20 czerwca br. artykuł podszyfrowany literami „J. S.” w którym autor widocznie nie wiedzący o tym, że zagadnieniem tym zajęli się sami emeryci, nawołuje społeczeństwo do budowy domów dla emerytów, uważa bowiem tę kwestię jako palącą, bo, — jak twierdzi, — emeryci nie zaliczający się do grona osób pracujących nie są w praktyce chronieni przez ustawę o ochronie lokatorów. Zaleca on budowanie jak największej ilości domów opieki dla emerytów podając projekt opodatkowania się np. nauczycieli po 200 zł od osoby miesięcznie a wówczas, — jego zdaniem, — w jednym okręgu szkolnym zebrało by się w ciągu roku 12.000.000 zł na budowę takich domów.

Zachęcony przez samego autora, nawołującego do wypowiadania się społeczeństwa na powyższy temat, zabieram głos jako jeden z nauczycieli i proszę Szanowną Redakcję „Emeryta” o umieszczenie w Jej sympatycznym piśmie następujących moich uwag.

Przede wszystkim uważam, że dalsze opodatkowanie się nauczycieli chociażby na tak szlachetny cel, zrealizować się nie da. Płace nauczycielstwa nie osiągnęły dotychczas poziomu umożliwiającego szafowanie co miesiąc kwotą 200 zł na cel tak odległy; boć przecie za 12 milionów nie wybuduje nikt domu. Na dom mający pomieścić 50 pensjonariuszów jak to projektuje autor wraz z urządzeniami sanitarnymi, gospodarczymi itd. trzeba wyłożyć najmniej pięć razy tyle, czyli, że gdyby wszyscy nauczyciele chcieli się opodatkować, trzeba było by czekać 5 lat na taki dom. Mógł by autor, opracowując taki artykuł zasięgnąć oferty u pierwszego z brzegu bu-

downiczego, dowiedziałby się jeszcze czegoś innego, mianowicie, że w okresie postępującej szybko odbudowy kraju i wielkiego zużywania materiałów budowlanych na budowle państwowe i spółdzielcze trudno byłoby i w tym przedłużonym terminie dom taki wybudować.

Po drugie, istnieją już domy emerytów przeznaczone na 50 osób a nawet więcej, odbudowane i wyposażone przez Związek Emerytów przy pomocy funduszów państwowych, jednak nie wykorzystane jeszcze w całej pełni jak Bystrzyca Górna powiat Świdnica i Kamień Wielki powiat Gorzów, gdyż emeryci nawet samotni, bez rodzin i mieszkań, niechętnie idą do Schronisk. Boją się, że tam albo trzeba pracować albo zaraz umrzeć, — a w każdym razie poddać się jakiemuś porządkowi domowemu. Można przekonać się o tym listownie w Zarządach tych domów.

Pisząc o takich sprawach trzeba być o nich należycie poinformowanym.

Michalski

Listy z Kraju

Rzeszów: Po rozwiązaniu przez Władze Zarządów Związków Wojewódzkiego i Okręgowego utworzony został w Rzeszowie jeden Związek Emerytów pod nazwą: „Okręgowy Związek Emerytów Państwowych i Autonomicznych oraz Wdów i Sierót po tychże funkcjonariuszach w Rzeszowie". W dniu 6 maja 1949 r. odbyło się Walne Zebranie powyższego Okręgowego Związku Emerytów przy licznym udziale członków. Prezesem Okręgowego Związku wybrany został Ob. Andrzej Brydak. Wybrany nowy Zarząd przystąpił natychmiast do pracy organizacyjnej, opracował nowy statut Związku Okręgowego i wniósł go do Urzędu Wojewódzkiego z prośbą o zarejestrowanie.

Przekonani jesteśmy, że obecnie Związek nasz zacznie prosperować prawidłowo, że ustaną tarcia wewnętrzne, które wywoływały rozgoryczenie i odstręczały członków.

„Redakcja Emeryta" zasyła nowemu Zarządowi serdeczne życzenia owocnej pracy i doprowadzenia Związku w Rzeszowie do jego dawnej świetności.

Łomża: Członkowie nasi użalają się, że terminy zwoływanych Zebrań członków są zapóźno ogłaszane, tak, że nie wszyscy członkowie wiedzą o zebraniach a nawet i ci, którzy te ogłoszenia rozklejone najwyżej w 3 egzemplarzach przeczytali, nie mają możności przygotowania się do tego zebrania. Konkluzja stąd, by do naszego statutu wstawiono na wzór statutu Związku Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i wojskowych postanowienie, że termin Walnego Zebrania winien być ogłoszony na miesiąc przed Zebraniem.

Również narzekają członkowie, że Zarząd wzorując się na tym, czy owym Zarządzie miejskim, rozdziela otrzymane skąpe przydziały w sposób jak najszybszego pozbycia się kłopotu bez dostatecznego rozplanowania tak, że np. osobnik małego wzrostu dostaje spodnie za długie, człowiek wysoki za krótkie, których nie może ubrać i nie ma czym nasztukować.

Członkowie dziwią się również, dlaczego nie reaktywuje się w służbie emerytów jeszcze stosunkowo młodych, mimo, że powszechnie odczuwa się brak pracowników wykwalifikowanych. Spensjonowani przedwcześnie przez rządy sanacyjne pracownicy wrócili by chętnie do pracy.

Ubieganie się Związku Emerytów o przyjęcie go do Okręgowej Komisji Związków Zawodowych w charakterze członka pozostaje wciąż bezskuteczne. Czas byłby najwyższy, by Związki Zawodowe zainteresowały się nami.

Bytom: Na naszym Zebraniu informacyjnym o odbytym w Poznaniu w dniu 8 maja br. Zjeździe Delegatów referowali delegaci: prezes Dr Radejowski i Matłosz Józef. Z wielkim zainteresowaniem wysłuchali członkowie obszernego, przeszło godzinę trwającego sprawozdania ze Zjazdu, po czym rzęsistymi oklaskami nagrodzili delegatów za żywe i dokładne zobrazowanie uroczystości w Poznaniu.

Koło nasze rozwija się znakomicie, obecnie liczy już 290 członków w tym 40 z Piekar, którzy domagają się założenia tam Koła miejscowego. Pomagamy im w ten sposób, że raz w miesiącu dojeżdża tam jeden z naszych członków Zarządu, informuje zebranych o postępach prac organizacyjnych, zawodowych i ideowych Związku.

Powiatowa Rada Związków Zawodowych w Bytomiu pomaga naszemu Kołu w miarę możności. Ostatnio otrzymaliśmy do podziału między członków masło i smalec oraz bony na przydział mięsa. Szczególnie przychylnie ustosunkowali się do nas prezes P. R. Z. Z. ob. Jaroszczak i ob. Kostyszyn i na tej drodze składamy im za Ich życzliwość serdeczne podziękowanie.

Gorlice: Zrzeszenie nasze liczyło zarejestrowanych członków po dzień 11. IV. 1948 — 358 po dzień 21. IV. 1949 — 384.

Stan kasy:

Saldo z roku 1947/48 wynosił 40.792 zł		
Za rok 1948/49 wynosiły	przychody	176.344 zł
	rozchody	79.752 „
Saldo na rok 1949/50		96.591 zł

Z zasobu kasowego Zarząd uchwalił przekazać:

Na fundusz stypendialny im. Gizeli	1.000 zł
Na odbudowę miasta Jasła	1.000 „
Na fundusz prasowy „Emeryta"	250 „

W roku 1948/49 odbyło się Walne Zebranie 1. Posiedzeń Zarządu 7. Posiedzeń Kom. Rewizyjnej 2.

Interweniowano w P. Z. E. w 4 wypadkach o upłynnienie zaopatrzeń emerytalnych i wdowich po zmarłych mężach, oraz o wypłatę należności

dla członków za odebrane karty żywnościowe — dotychczas bezskutecznie, a w Radzie Powiatowej Związków Zawodowych o zniżkowe bilety do kin, oraz o przydział bonów na obuwie i o karty mięsne.

Zarząd zakupywał w P. C. H. i Centrali Tekstylnej towary pierwszej potrzeby i tekstylne jako rozdzielnia Spółdzielni „Samopomoc Emerytów" w Rzeszowie i rozprowadzał pomiędzy członków Zrzeszenia.

Uruchomiono też utworzoną przy Zarządzie „Kasę Pogrzebową" do której należało 189 członków z wkładkami rocznymi po 500 zł i wpisowem po 20 zł z której wypłacono rodzinom po zmarłych 5 członkach po 6.000 zł. Stan tej Kasy wynosił

w przychodach	98.260 zł
w rozchodach	46.190 „
Saldo	52.190 zł

przeniesiono jako fundusz rezerwowy na następny rok 1949/50, z tym, że składki członkowskie na rok bieżący wynoszą nadal po 500 zł rocznie. Walne Zebranie przyjęło sprawozdanie Zarządu do wiadomości i na wniosek Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej uchwaliło Zarządowi votum zaufania za dotychczasową działalność.

Kraków: Dnia 19 maja 1949 odbyło się w sali Kasyna Wojskowego Walne Zebranie Związku Emerytów Wojskowych i Wdów w Krakowie, przy licznym udziale członków.

Zebranie zagaił prezes Związku Ob. Generał Dywizji w st. sp. Rybak Józef a po powitaniu członków i gości zaproponował wybór przewodniczącego Zebrania w osobie najstarszego wiekiem Ob. Gen. Dywizji w st. sp. Kulińskiego, który objąwszy przewodnictwo powołał na sekretarza Ob. Chor. w st. sp. Dudkę i odczytał porządek dzienny, po czym Ob. Generał Rybak złożył sprawozdanie Zarządu za rok ubiegły tak pod względem organizacyjnym jak gospodarczym i ideowym.

Pod względem organizacyjnym przytoczył mówca treść i znaczenie dekretu Prezydium Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia 1948 r. Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 135 przyznającego Ministrowi Obrony Narodowej daleko idące kompetencje wobec oficerów i podoficerów w stanie spoczynku.

W dalszym ciągu swego referatu poruszył Ob. Generał krystalizowanie się poglądów na formę organizacyjną ogółu emerytów oświadczając, że zgodnie z uchwałą Zarządu Związku Emerytów Wojskowych odmówił udziału w tworzonym przez Ob. Pruszkowskiego komitecie organizacyjnym centralnego Związku Emerytów w charakterze trzeciego członka i założyciela tegoż Związku, zwłaszcza, iż jest członkiem i wiceprezesem Związku Polskich Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych i jest zdania, że zagadnienie to powinno być rozważane w porozumieniu z tym Związkiem.

Mówca jest przekonany, że kwestia organizacji emerytów rozstrzygnięta zostanie na kongresie Związków Zawodowych, który w najbliższym czasie odbyć się ma w Warszawie.

Obrona nabytych praw i staranie o poprawę **bytu spoczywają w rękach Związku Polskich** Zrzeszeń Emerytów Państwowych i Wojskowych. Zainteresowania oficerów, podoficerów w st. sp. oraz wdów obracały się w ramach ujętych w rezolucjach uchwalonych na Walnym Zjeździe Delegatów powyższego Związku w dniu 6 czerwca 1948 r. a mianowicie:

1. zawieszenia uchylenia mocy obowiązującej art. 6 ust. emer. i podwyższenie emerytur do norm przewidzianych w powyższym artykule ust. emeryt.,
2. wypłacanie emerytom wojskowym i wdowom oraz sierotom po tychże zaopatrzeń emerytalnych za czas wojny, jak również wdowom zaległych emerytur ich mężów, którzy ci za swego życia podczas okupacji nie pobierali a to z powodów od nich nie zależnych,
3. przyznanie wdowom które wyszły zamąż za emerytów pensji wdowiej, jaka przysługuje wdowom, które wyszły zamąż przed przejściem męża na emeryturę,
4. przyznanie wdowom i żonom emerytów ulg kolejowych przysługujących żonom funkcjonariuszów czynnych oraz wdowom po funkcjo-
5. zaliczenie lat drugiej wojny światowej tym, którzy pracowali w organizacjach podziemnych, oraz lat spędzonych w obozach koncentracyjnych.

Co uzyskano w okresie sprawozdawczym?

1. nasz standart na sektorze mieszkaniowym został w porównaniu z rzemiosłem, przemysłem, handlem i wolnymi zawodami nie tylko utrzymany, ale nawet w wielu wypadkach polepszony, ponieważ jesteśmy zwolnieni od opłaty podwyższonych czynszów za najem lokalów mieszkalnych na równi z światem o stosunku pracy najemnej,
2. uposażenie emerytalne wynoszące wraz z dodatkiem przejściowym mniej niż 3.000 z. podwyższono od 1. I. 1949 do zł 3.000, wdów do 2.100 zł, również dodatki za dzieci unormowano lepiej podnosząc je na 1.600 zł, 1.950 zł i 2.250 zł w zależności od posiadanej ilości dzieci,
3. wreszcie Rada Min. uchwaliła projekt noweli do Ust. Emer. Projekt przechodzi obecnie pod obrady Sejmu.

Po uchwaleniu przez Sejm tej ustawy nowelizacyjnej, po przeszeregowaniu emerytów do nowych stopni służbowych i uchwaleniu przez Radę Min. norm uposażenia dla poszczególnych stopni, wypłata wynosząca w pierwszym roku 50% pensji zasadniczej czynnej służby w danym stopniu służbowym nowych uposażeń emerytalnych z ważnością wstecz od 1. I. 1949 nastąpi przypuszczalnie w najbliższych miesiącach. Z tego wynika, że stopniowa poprawa bytu emerytów jest bezprzecznie widoczna i znaczna.

Szczegółowe postanowienia w sprawie pensji wdowich zostały już omówione w prasie emeryckiej.

Projekt opracowany przez C. K. Z. Z. o warunkach i trybie zaliczenia okresu od 1. IX. 1939 r. do czasu służby jest na warsztacie przygotowawczym Rady Ministrów.

Związek liczy członków płacących 1.332 w tym kobiet 697. Saldo kasowe z końcem roku **wynosiło zł. 331.641.64.**

Odpowiedzi Redakcji

Góra Śląska: Wdowa bezdzietna, która nie ukończyła 55 lat życia, by móc pobierać nadal zaopatrzenie emerytalne, o ile mąż nie zginął z powodu wypadków wojennych, musi przedłożyć zaświadczenie lekarskie o niezdolności do zarobkowania.

Zaświadczenie takie wystawia lekarz rejonowy Ubezpieczalni Społecznej po odpowiednim zbadaniu.

Lekarze kolejowi wystawiają poświadczenia tylko dla wdów po kolejarzach.

Świadectwo wystawione przez lekarza prywatnego musiało by być zatwierdzone przez lekarza powiatowego.

Dary UNRRA zostały już rozdzielone, były one tak skąpe, że nie można było obdzielić nimi nawet jednej dziesiątej części najbiedniejszych członków. Nie dziwimy się, że u Was powstały z tego powodu niezadowolenia. Były one wszędzie tam, gdzie podziału dokonywała jedna osoba. Dla podziału trzeba było wybrać komitet z członków, nie reflektujących na przydział. Wysyłanie członków do nas było by bezcelowe, gdyż dary rozprowadzone zostały na poszczególne powiaty, względnie miasta wydzielone.

Ob. M. 5. Bydgoszcz: Napewno miał Ob. na myśli nie mapę ortograficzną ale topograficzną. Za czasów niemieckich nazywały się miejscowości o które Ob. chodzi jak następuje: Bystrzyca Górna „Oberweistritz", Świdnica „Schweidnitz", Dąbroszyn „Tamsel", Kostrzyn „Küstrin", Witnica „Vitz", Kamień Mały „Stolberg", Gorzów „Landsberg".

Z jakich powodów Ob. pyta o to?

Katowice: Uchwałę Waszego Walnego Zebrania z dnia 19. czerwca br. odnośnie starań o minimum egzystencji dla emerytów i wdów przedłożyliśmy Zarządowi Związku Polskich Zrzeszeń Emerytów w Warszawie.

Ob. A. F. Cieszyn: Wdowa, która poślubiła emeryta, nie może rościć sobie pretensji do zaopatrzenia wdowiego, (art. 69 ustawy emerytalnej), może tylko otrzymać kwartał pośmiertny o ile poniosła koszta leczenia i pogrzebu emeryta.

W Cieszynie istnieje Związek Emerytów. Może Ob. tam zgłosić się na członka i przez ten Związek prenumerować „Emeryta".

Ob. Kamiński Zakopane: Niezależnie od osobistej renty starczej, wzgl. chorobowej, pobieranej z tytułu własnej pracy z Ubezpieczalni Społecznej, przysługuje wdowie po emerycie zaopatrzenie wdowie z Państwowego Zakładu Emerytalnego. Art. 3 ustawy emerytalnej mówi wyraźnie o dwóch zaopatrzeniach ze Skarbu Państwa, a nie z innego źródła. Osoba przez Ob. poszukiwana w naszych rejestrach członków nie figuruje. O jej adres winien Ob. zwrócić się do Biura Ewidencji Mieszkańców miasta Poznania, które po uiszczeniu stosownej opłaty wyszukuje adresy. We wskazanym miejscu nie zamieszkuje.

Ob. Kulesza Szczecin: O. K. Z. Z. w Szczecinie otrzymała swoim czasie instrukcję z K. C. Z. Z., iż winna uwzględnić przy podziale darów Unrra emerytów państwowych. Zechce Obywatelka udać się do Ob. sekretarza O. R. Z. Z. i przedstawić mu odnośną sprawę.

Ob. Czajkowski Anin. Może Ob. potrudzi się się do Biura Związku Emerytów w Warszawie ul. Targowa 61 m 20 i przedstawi swoje dezyderaty. Najlepiej zgłosić się z poruszonymi wnioskami na Walnym Zjeździe w Warszawie w dniu 24 lipca br. o godz. 10 przy ul. Inflanckiej 6. Wniosek pierwszy uwzględniony.

Emeryt z Częstochowy: Dziękujemy za piękny i rzeczowy list wystosowany do prezesa Związku. Widać z niego, że i Częstochowa interesuje się losem emerytów. Radzimy przyjechać na Zjazd do Warszawy i wypowiedzieć publicznie swoje myśli tak jak je Obywatel wypisał jasno i zwięźle, będziemy niezmiernie wdzięczni.

Musi Ob. wiedzieć, że zarzucono nam, iż zaniedbaliśmy starań o przywrócenie art. 6 ustawy emerytalnej, że podjęliśmy ją dopiero pod naciskiem ogółu i to wtedy, kiedy było już zapóźno i rozmaite inne bzdurstwa. W rezultacie okazało się, że nasze cierpliwe i bezustanne kołatanie, nasze interwencje i delegacje, bez bicia pięścią w stół, wyjednały przywrócenie mocy obowiązującej art. 6, zupełne uchylenie art. 25 ustawy emerytalnej, że pozostaliśmy nadal pod opieką Państwa i nie straciliśmy charakteru emerytów państwowych. Rozmaici ludzie mają rozmaite metody postępowania; naszym zdaniem najlepszą jest ta, która najpewniej prowadzi do celu, bez demagogii i autoreklamy.

Myśmy pierwsi podjęli obronę art. 6, natychmiast po jego zawieszeniu i to w numerze 6 „Emeryta" z dnia 15 marca 1947, a po otrzymaniu od sfer kompetentnych zapewnienia, iż zawieszenie jest tylko czasowe, przypominaliśmy konieczność przyspieszenia uchylenia. Trwało to długo, ale zapewnienie zostało dotrzymane. Obecnie chodzi jeszcze o sprawiedliwe zaszeregowanie.

Ustalenie wysokości uposażenia dla poszczególnych grup powinno odpaść, albowiem przewidziana w art. 17 ustawy emerytalnej podstawa wymiaru jest ustawowo unormowana. Zasadnicze uposażenie danych stopni służbowych pracowników czynnych jest ogólnie znane, podaliśmy je w „Emerycie" Nr 7 z r. b., więc trudności nie istnieją.

Ob. Szarzyński Świebodzin: Na wysyłanie organizatorów na miejsce, nie mamy funduszów.

Między tamtejszymi emerytami znajdzie się przecież ktoś, kto po otrzymaniu statutu i instrukcji potrafi zorganizować miejscowe Koło emerytów. Najlepiej ogłosić w miejscowym piśmie, że w tym lub tym dniu odbędzie się zebranie emerytów i wdów. Na zebraniu uzasadnić konieczność założenia Zrzeszenia, wybrać Zarząd i zgłosić powstanie organizacji w Starostwie.

Wszystkim nauczycielom interpelującym podajemy do wiadomości, że odpowiedź w Nrze 13 udzielona ob. Januszkiewiczowi dotyczyła zasadniczych uposażeń służbowych nauczycieli czynnych w czasie od 1 września do 31 grudnia 1948. ustalonych dekretem z dnia 15 września 1948 r. Dz. U. R. P. Nr 44/48, poz. 313. Od dnia 1 stycznia 1949 obowiązują stawki uposażeń ustalone dekretem ogłoszonym w Dz. U. R. P. Nr 14/49 z 27 marca 1949 r., poz. 85 i wynoszą: w gr. I. 21.500 zł w grupie II. 18.500 zł w gr. III. 15.500 zł w gr. IV. 14.300 zł w gr. V. 13.000 zł w gr. VI. 12.200 zł w gr. VII. 11.300 zł.

Wysokość uposażeń emerytalnych ustalona zostanie rozporządzeniem Rady Ministrów wydanym na podstawie ustawy z dnia 1 lipca br. w wysokości 50% pensji zasadniczej pracowników czynnych z tym, że najwyższa emerytura nie może wynosić więcej niż 10.000 zł, zaś dla profesorów Uniwersytetu 15.000 zł. Wdowy mogą otrzymać połowę emerytury męża.

Najniższe zaopatrzenie dla emeryta nie może wynosić mniejniż 3.000 zł, dla wdowy mniej niż 2.100 zł.

KOMUNIKAT

Przypominamy, że doroczny Walny Zjazd Delegatów, należących do Związku stowarzyszeń emerytów państwowych, wojskowych, samorządowych i przedsiębiorstw państwowych, odbędzie się w Warszawie w świetlicy Państwowego Zakładu Emerytalnego ul. Inflancka 6 w niedzielę, dnia 24 lipca 1949 r. o godz. 10 z porządkiem obrad podanym w „Emerycie" Nr 12 z r. b.

Jak najliczniejszy udział delegatów konieczny.

Od Administracji

Przypominamy Szan. Prenumeratorom, że o każdorazowej *zmianie adresu* należy powiadomić Administrację Emeryta najpóźniej do 8-go i 20-go każdego miesiąca. Nadesłane po tym terminie zawiadomienia będą mogły być uwzględnione dopiero przy wysyłce następnego numeru.

Reklamacje w sprawie nieotrzymania czasopisma należy wnosić przez odnośne Urzędy Pocztowe doręczeniowe *bez opłaty pocztowej* (§ 371 Ordynacji Pocztowej — przepisy wykonawcze). Administracja może uwzględnić reklamację o ile wpłyną one z Urzędów Pocztowych w terminie 6-cio dniowym od daty wysłania czasopisma tj. do 6. i 20. każdego miesiąca.

Reklamacje nadsyłane wprost do Administracji z pominięciem Urzędu Pocztowego nie będą uwzględnione.

Na czekach P. K. O. prosimy wypisywać czytelnie nazwisko nadawcy i dokładny adres w przeciwnym razie ulega zwłoce wysyłka czasopisma i powstają niepotrzebne zwroty przez pocztę.

Do wszystkich pism wymagających załatwienia należy dołączyć *znaczki pocztowe*, gdyż pozostaną bez odpowiedzi.

Trzeba sobie uprzytomnić, że jeden numer Emeryta w prenumeracie kwartalnej kosztuje 15 zł, zaś jeden tylko list kosztuje oprócz papieru, koperty i pisma zł 15,—. Jak możemy powiązać koniec z końcem?

Prenumeratorowie którzy nie zamierzają abonować czasopisma na następny kwartał powinni o tem donieść Administracji na 10 dni przed rozpoczynającym się nowym kwartałem. Kto tego nie uskuteczni będzie zobowiązany przypadającą prenumeratę uiścić.

P. Żurakowski Horodło: Prenumerata zapłacona do 30 września br., żadna dopłata nie zalega.

P. Onysymow Katowice: Prenumerata zapłacona do końca br.

P. Czech Wola Branicka: Prenumerata zapłacona do 30 września br.

P. Wiechowa Kamień pod Rzędówką: Prenumerata zapłacona od 1. III. do 31. XII. br., na dobro pozostaje 10,— zł.

Dziękujemy Związkowi Emerytów Państwowych w Rawiczu za przesłane książki (5) dla biblioteki Schroniska.

W administracji naszej złożyli:

na Fundusz Prasowy:

P.Majkowski Stanisław, Kielce — 60,— zł; p. Opasowa Stanisława, Będzin — 50,— zł; p. Seweryński Zygmunt, Wrocław — 200,— zł; p. F. B., Poznań — 250,— zł; p. Dzięciołowski Józef, Warszawa — 60,— zł; p. Dąbrowiecki Antoni, Gdańsk — 60,— zł; p. Bielawski Andrzej, Białystok — 150,— zł; p. Jankowski Łucjan, Szklarska Poręba — 300,— zł; p. Kinczyk Jan, Zielona—Góra — 20,— zł; Związek Emerytów Państwowych, Gorlice — 250,— zł; p. Drewnicki Roman, Kolbuszowa — 200,— zł; p. Szczepański Roch, Gorzów Wlkp. — 70,— zł; p. Krzemiński Aleksander, Bardo Śl. — 110,— zł; p. Ohrysko A., Piła — 60.— zł; p. Piekarski Konrad, Jasień—Żarski — 90,— zł; p. Wittwer Adam, Poznań — 60,— zł; p. Łoziński Seweryn, Głuchołazy — 100,— zł; p. Białek Maria, Poznań — 50,— zł; p. Basińska Stanisława, Poznań — 100,— zł; p. Starkowski Jan, Poznań — 100,— zł; p. Krzeszewski Władysław, Płock — 90,— zł, Sekr. Zw. Polskich Zrzeszeń Emeryt., Warszawa—Praga — 2 000,— zł; p. Koczorowski Kazimierz, Poznań — 250,— zł

na Fundusz Stypendialny im Prezesa Gizelli:

P. Opasowa Stanisława, Będzin — 100,— zł; p. F. B., Poznań — 2.50.— zł; p. Marciniak Marian, Poznań — 1 000,— zł; p. Kozłowski Władysław, Dobrodzień — 120,— zł; Związek Emerytów Państwowych, Gorlice — 1.000,— zł; p. Janelt Franciszek, Poznań — 50,— zł; p. Koczorowski Kazimierz, Poznań — 250.— zł; Związek Emerytów Państwowych, Aleksandrów—Kujawski — 600,— zł.

na Fundusz Zapomogowy:

P. Skowrońska Waleria, Poznań — 60,— zł p. Kinczyk Jan, Zielona—Góra — 40,— zł; p. S. J., Poznań — 40,— zł.

TREŚĆ NUMERU.

Nakładem Okręgowego Związku Emerytów Państwowych w Poznaniu

Red. odpow.: Bronisław Baron, Poznań, ul. Ratajczaka 40 — Druk. Wydawnicza pod zarz. państwowym — K 0248